WEEKBLAD

PEP

Nr. 22
29 mei 1965
35 ct. p. w.
losse nrs. 45 ct.

Asterix
EN HET GOUDEN SNOEIMES

(blz. 11)

WAAR WOONT DEZE BOER?

Op de tekening staan vier genummerde dieren en dingen. Vul de namen ervan in op het bord. In de gele vakjes verschijnt dan, van boven naar beneden, de naam van het land waar deze boer woont. Schrijf die naam op een briefkaart en stuur deze vóór 3 juni naar Redactie Pep, postbus 1444, Amsterdam. Schrijf in de linkerbovenhoek aan de adreszijde van de briefkaart: Pep-prijsvraag nr. 22.

PRIJZEN

eerste prijs: een prachtige platenspeler in kunstleren koffer; 10 tweede prijzen: een badmintonspel; 10 derde prijzen: een fraaie vierkleuren ballpoint.

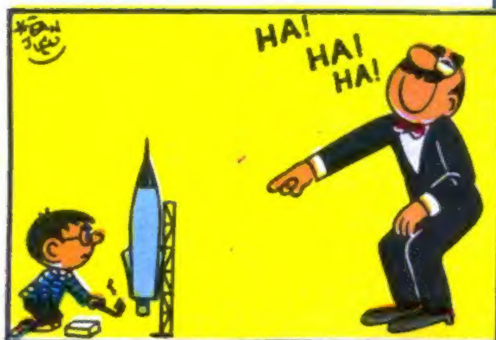
BEWIJS JE BESTE VRIEND EEN DIENST!

De ene dienst is de andere waard en daarom krijg je van ons een spannend boek, „Muiterij in de Ruimte", als je op de antwoordkaart in dit nummer een nieuwe abonnee opgeeft. Zo'n boek is vlug verdiend, want als je PEP aan je vrienden en vriendinnen laat zien, willen ze allemaal meteen ook zo'n prachtig blad hebben. Bovendien krijgen ze dan als welkomstgeschenk het spannende album van Dan Cooper, „Richting Mars". Een boek dus voor jou èn een boek voor je beste vriend. Heb je meer beste vrienden? En willen ze ook allemaal een abonnement en zo'n prachtig boek? Dat kan natuurlijk. Dan vul je hun namen en de jouwe maar in op een briefkaart. Probeer je alleen wel zoveel mogelijk aan de indeling van de gedrukte antwoordkaart te houden, anders wordt het te moeilijk voor onze administratie. Veel succes en bij voorbaat bedankt!

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG Nr. 15 ZIJN:

1e prijs: Cornelis Groenendijk, Goudserijweg 246, Boskoop. 2e prijs: Reinier en Lies v. Twisk, Gorssel; Elly en Wilna Henzen, Bennekom; Mieke v. d. Engh, Naarden; Kees Bijl, Groningen; Edna v. d. Sluis, Dordrecht; Harry Meijer, Utrecht; Florence Baas, Oudorp; Rudi Henkens, Weert; Loesje Spier, Spijkenisse; Theo Minheere, Nieuw St. Joosland (Zld.). 3e prijs: Lenie Ceelen, Berghem; Rudi Ritzer, Zeist; Desirée Lustig, Laag-Soeren; Johnny Beaulen, Maastricht; Elisabeth v. Wattum, Stadskanaal; Peter Meijer, Bennekom; Lidia Bremer, Rotterdam; Piet Gall, Opende (Gr.); Rina Mink, Camperduin; Dirk Quarré, Berlikum (Fr.).

Oplossing prijsvraag nr. 20: TWEELINGEN. 1-3 (ceintuur); 2-6 (bloemetje); 4-5 (schoenen).

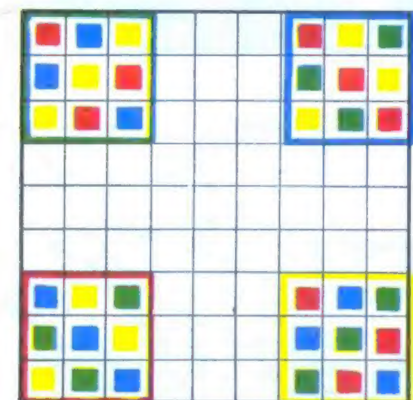

DOE EEN GOEDE ZET

GA KAVELEN!

Met spanning hebben we erop gewacht, maar nu hebben de machines dan eindelijk de eerste kavelspelen afgeleverd. De nieuwe rage kan beginnen! Want dat het een rage zal worden, daar twijfelt hier geen mens aan. Toen wij het spel op de redactie voor het eerst speelden, kwam de zetterij boos vragen waar de kopij bleef. We hadden in de opwinding helemaal vergeten dat er ook nog een nummer van „PEP" de deur uit moest. Het kavelspel wordt de tophit van het jaar, want het biedt alles wat een spel bieden moet! Je zult het met rode oren spelen, je zult proberen je tegenstanders te vlug af te zijn, je zult verwoed aanvallen en je verbeten verdedigen. En je zult je kostelijk amuseren.
De allereerste serie kavelspellen ter wereld wordt uitsluitend beschikbaar gesteld voor PEP-lezers, want dat is nu eenmaal een bevoorrechte groep. Maar dan moet je wel gebruik maken van de verzendkaart die je in dit nummer aantreft. Als je die kaart invult en opstuurt, ontvang je het kavelspel voor een derde van de prijs. Eén gulden vijftig, plus een kwartje voor administratie- en verzendkosten. Het is geen geld voor zo'n prachtig uitgevoerd spel en het is eigenlijk te dol.
Maar ja, zo dol zijn wij nu op onze PEP-lezers en zo dol zul jij zijn op kavelen!

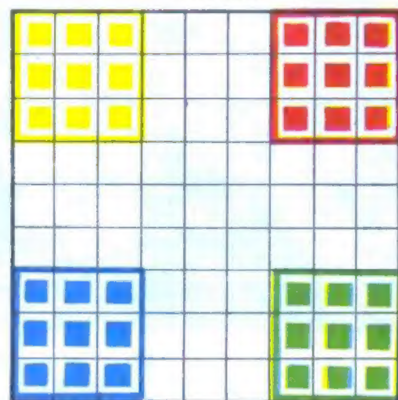

BEGINSTAND

We gaan je hier de spelregels niet vertellen. Ze zitten bij het kavelspel, en vóór je begint te kavelen, moet je ze een keer aandachtig doorlezen. Maar als je op deze twee schema's de begin- en eindstand van het kavelspel bekijkt, krijg je er toch een idee van, hoe het gespeeld wordt. Vier spelers zijn ieder eigenaar van een kavel van negen vakken. Zij moeten proberen de negen stukken met dezelfde kleur als de kavelrand in hun kavel te schuiven. Om de beurt doen zij een zet. Wie het eerst zijn kavel vol heeft, is winnaar. De stukken mogen horizontaal of verticaal over het bord geschoven worden. Er wordt niet over stukken heengesprongen en er worden geen stukken geslagen, waardoor er een gedrang als op een kruispunt ontstaat. In sommige gevallen mogen de spelers met andermans stukken spelen. Het hele spel is zo uitgedacht, dat je er veel ontspanning en gezelligheid aan zult beleven. Je weet het toch: omdat jij een Pep-lezer bent, kun je profiteren van een geweldige aanbieding. Als je vlug de kaart in dit Pep-nummer opstuurt, ontvang je het kavelspel voor een derde deel van de prijs.

WAT IS KAVELEN?

EINDSTAND

CAR

KAPITEIN ROODBAARD IN: DE SCHRIK

Erik, die onder een valse naam op de zeevaartschool is, verneemt dat Roodbaard, zijn pleegvader, gevangen zit . . .

ERIK BEDENKT ZICH GEEN OGENBLIK, MAAR KLIMT DOOR HET RAAM NAAR BENEDEN . . .

HA, DIE DRIEPOOT! IK BEN BLIJ JE WEER TE ZIEN. MAAR HOE KOM **JIJ** HIER?

WACHT. WE KUNNEN HIER NIET RUSTIG PRATEN.

EVEN LATER IN EEN KROEGJE IN DE BUURT . . .

IK BEN AL DRIE DAGEN IN LONDEN MET EEN STUK OF TIEN STEVIGE KNAPEN . . . DE REST VAN DE MANNEN ZIT OPGESLOTEN!

DE LAATSTE KEER DAT JE VADER ER OP UITTROK, ZIJN WIJ OP HET EILAND GEBLEVEN. TOEN WIJ HOORDEN, DAT HIJ EN ZIJN MANNEN GEVANGEN GENOMEN WAREN, ZIJN WE DIRECT NAAR LONDEN GEGAAN . . . WE MOETEN TOCH **IETS** DOEN!

IK WIST NATUURLIJK DAT JIJ HIER ZAT . . . JE **MOET** ONS HELPEN, ERIK! WE MOETEN JE VADER BEVRIJDEN! EN **VLUG!** WE HEBBEN NOG MAAR **VIER DAGEN!**

BABA HEEFT GEHOORD, WAAR VADER ZIT. HIJ IS AAN BOORD VAN EEN GEVANGENIS-SCHIP . . . **ALLEEN** IN EEN **IJZEREN KOOI!** HET SCHIP LIGT IN DE HAVEN, OMGEVEN DOOR TIENTALLEN BOTEN . . .

D-56.A

MEER DAN 100 MANNEN BEWAKEN DE BOOT . . . MANNEN DIE TOT AAN HUN TANDEN BEWAPEND ZIJN! IEDER SCHIP, BINNEN EEN STRAAL VAN 100 M IN DE OMTREK, WORDT BESCHOTEN!

DUS HET HEEFT GEEN ZIN OM TE PROBEREN HEM TE BEVRIJDEN . . . EN OP DE DAG VAN DE TERECHTSTELLING **OOK** NIET . . . DAN KRIOELT HET OP STRAAT VAN DE MENSEN . . .

ARME KAPITEIN . . .

NEE! IK HEB NOG DRIE DAGEN OM EEN PLAN TE VERZINNEN EN UIT TE WERKEN! DRIEPOOT! KOOP EEN KLEIN, LICHT EN SNEL BOOTJE! HEB JE GELD?

MEER DAN GENOEG, UIT DE SCHATKIST . . .

MOOI! HAAL ETEN EN WAPENS AAN BOORD EN LAAT DE MANNEN HET SCHIP ZO DICHT MOGELIJK BIJ DE GEVANGENIS VOOR ANKER LEGGEN.

VERDRAAID! JE LIJKT OP JE VADER!

ZORG DAT JE **IEDER** MOMENT VAN DE DAG TER BESCHIKKING BENT! BABA ZAL ONZE VERBINDINGSMAN ZIJN. NU MOET IK TERUG NAAR SCHOOL!

DE DRIE MANNEN VERLATEN DE HERBERG . . .

VERDRAAID! HET WORDT MISTIG . . . EN DAT IS IN DIT LAND NIET ZO BEST!

WIE WEET? . . .

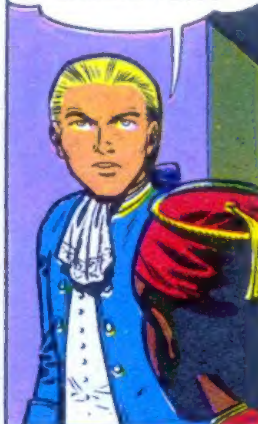
D.56.B

DER ZEVEN ZEEËN

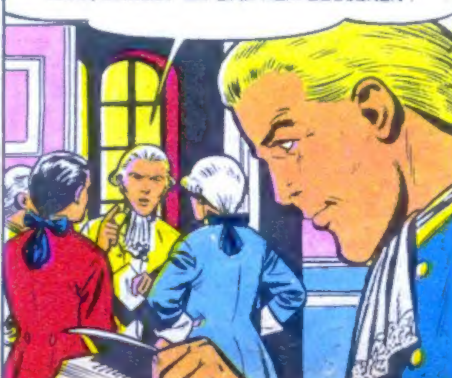

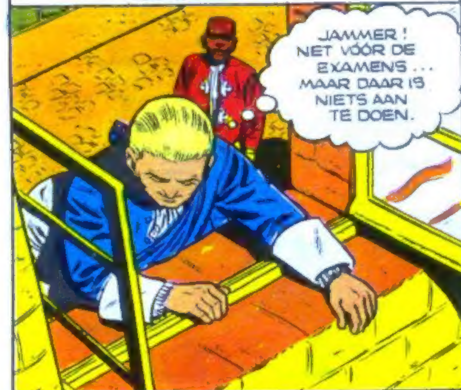

KAPITEIN ROODBAARD IN: DE SCHRIK

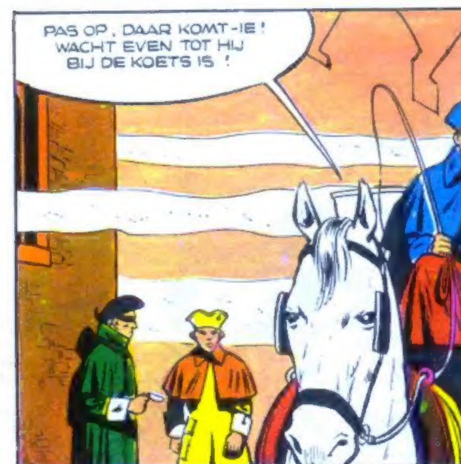

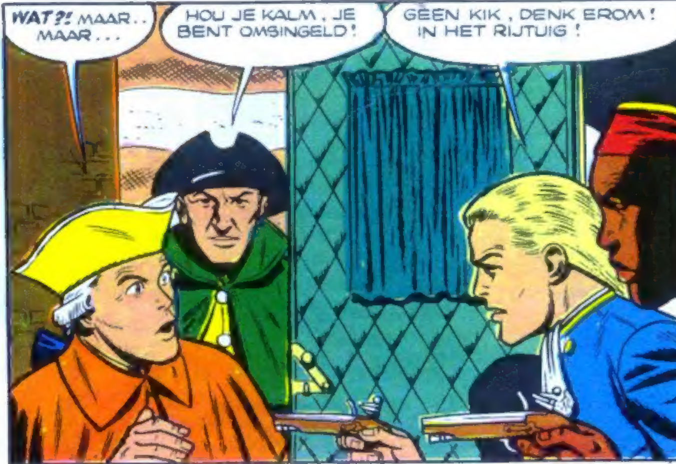

DER ZEVEN ZEEËN

ZIEZO! VANAF DIT MOMENT BEN IK **LORD DALKEITH!**
HMM! IK HOOP MAAR DAT NIEMAND DAARGINDS HEM KENT...

EVEN LATER BEREIKT ERIK DE SLOEP DIE VOOR DALKEITH GEREED LAG....

GOEDEMORGEN! MIJN NAAM IS DALKEITH... DIT IS MIJN DOORGANGSBEWIJS... IK WILDE ROODBAARD BEZOEKEN.

TOT UW DIENST, MYLORD. U KUNT INSTAPPEN. WIJ DOEN ONS BEST HET SCHIP ZO SNEL MOGELIJK TE BEREIKEN, MAAR MET DIE MIST....

DE SLOEP VAART IN DE RICHTING VAN HET GEVANGENISSCHIP, MAAR PAS NA LANG ZOEKEN....

AAN STUURBOORD! DAAR LIGT HET!

EN INDERDAAD... IN DE GRAUWE MIST TEKENT ZICH HET SILHOUET VAN HET LOGGE GEVANGENISSCHIP AF....

HO! NIET SCHIETEN! WIJ KOMEN AAN BOORD!

LEG AAN BIJ DE TRAP EN KLIM NAAR BOVEN!

EVEN LATER...

D.59A.

WIJ ZIJN OP DE HOOGTE VAN UW BEZOEK, LORD DALKEITH... HUM... UW BEWIJS IS IN ORDE. IK ZAL U NAAR ROODBAARD BRENGEN.

ZOU IK **ALLEEN** MET HEM MOGEN SPREKEN?

EVEN LATER... DIE VERDRAAIDE ROODBAARD ZIT APART VAN DE ANDERE GEVANGENEN... HIJ IS GEBOEID IN EEN KOOI ONDER IN DE BOOT, VOORTDUREND BEWAAKT DOOR TWEE SOLDATEN EN EEN CIPIER... HIJ IS NIET ZO BEST TE SPREKEN, MYLORD!

VIA EEN HOUTEN LADDER BEREIKEN ZE HET RUIM...

HIER IS HET!

MOOI ZO! DIE LADDER WORDT WEINIG GEBRUIKT EN IN HET DONKER KUN JE DE GEZICHTEN NIET GOED ZIEN...

ACHTER DIKKE TRALIES, ALS EEN WILD BEEST... **MIJN VADER!** ALS HIJ ME MAAR NIET VERRAADT, WANT DAN IS ALLES VERLOREN...

HIER IS LORD DALKEITH, BENTON.... HIJ MAG DE GEVANGENE BEZOEKEN.

DAT WEET IK. KOMT U RUSTIG DICHTERBIJ, MYLORD, U HOEFT NIET BANG TE ZIJN VOOR ROODBAARD... HIJ KAN NIETS DOEN!

?!?!

MET KLOPPEND HART STAPT ERIK OP ZIJN VADER TOE EN PLOTSELING KLAART ROODBAARD'S BLIK OP! HIJ HEEFT ZIJN ZOON HERKEND! MAAR NA EEN BLIK VAN VERSTANDHOUDING VAN ERIK, SLAAGT HIJ ER IN ZIJN EMOTIES IN BEDWANG TE HOUDEN...

ZO, DAT IS DUS **ROODBAARD!**

D 59 B

WORDT VERVOLGD

Ivanhoe

IVANHOE EN WALDOCH, DE ALCHEMIST, WORDEN DOOR PRINS JAN GEVANGEN GEHOUDEN. WALDOCH HEEFT EEN STERK ZUUR BEREID, WAARMEE HIJ HET SLOT VAN DE CELDEUR WIL VERNIELEN. BOVENDIEN HEEFT HIJ EEN BEWAKER IN DE WAAN GEBRACHT DAT DEZE GETROFFEN ZAL WORDEN DOOR ZIEKTE EN ONHEIL.

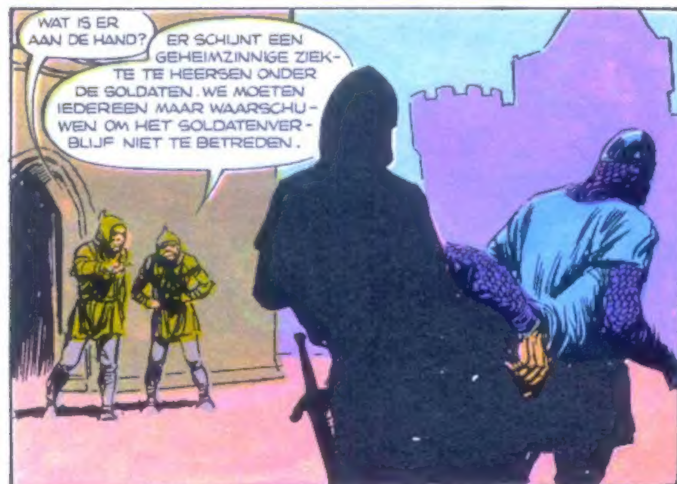

WORDT VERVOLGD

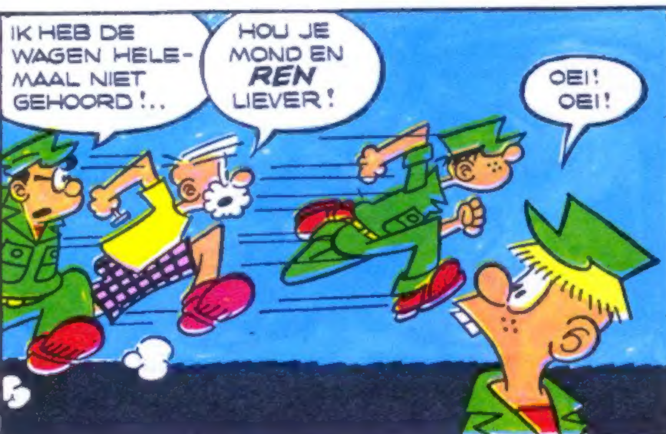
Flippie Flink

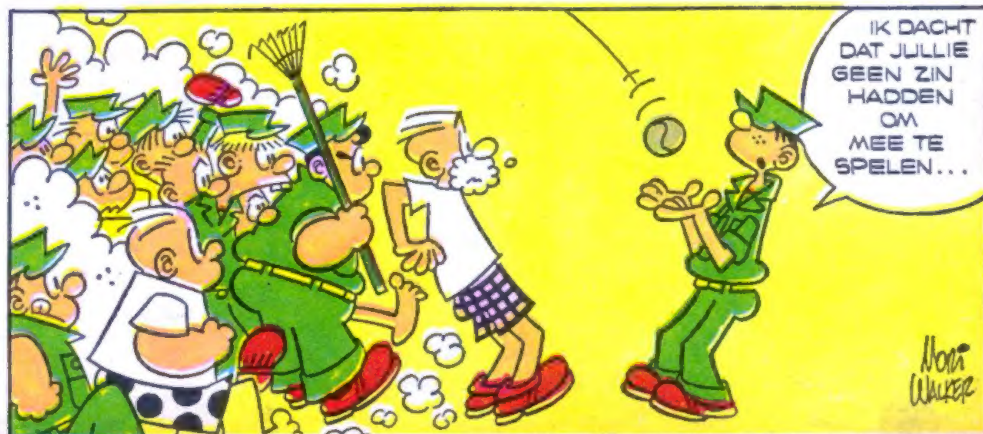

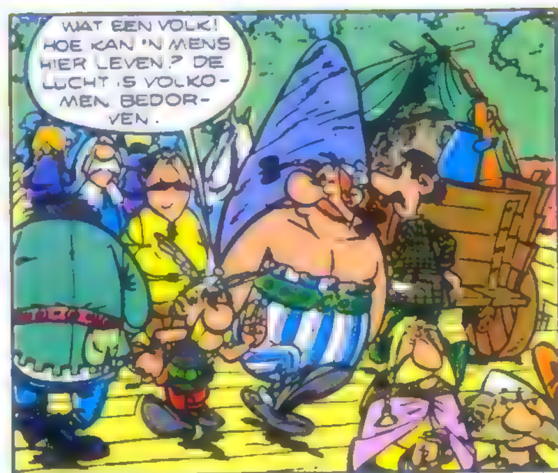

Asterix

Asterix en Obelix, de dappere Gallische krijgslieden, vrezen de Romeinen niet. Ze zien evenmin op tegen een lange reis en gaan daarom voor Panoramix, de oude druide, een nieuw snoeimes halen. Daarvoor moeten ze in Lutetia zijn.

en het gouden snoeimes

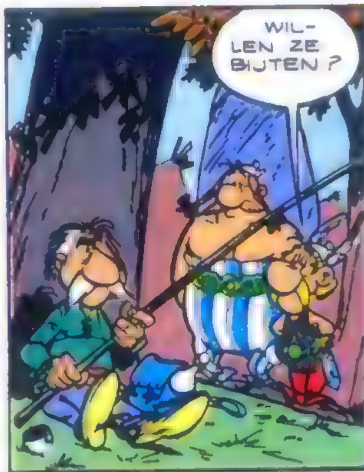

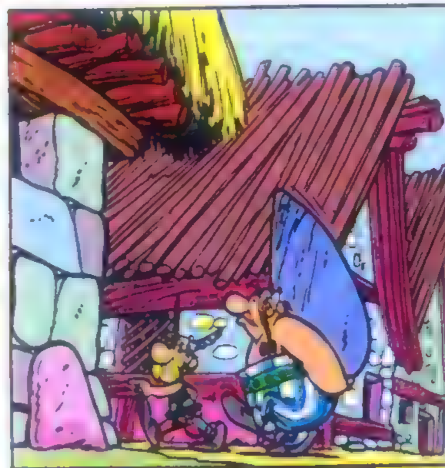

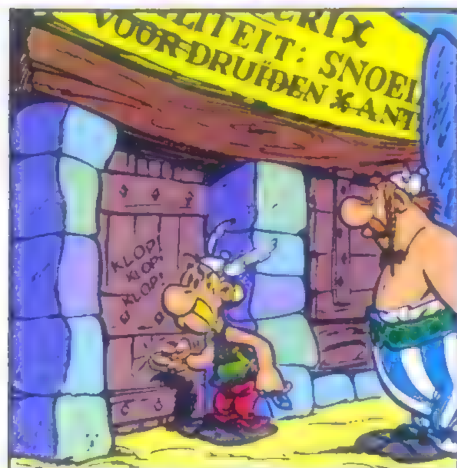

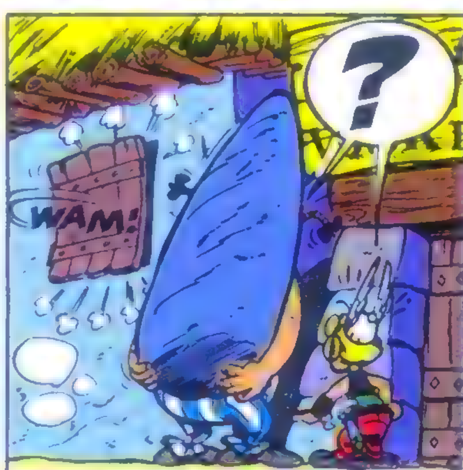

Asterix

KLOP! KLOP! KLOP!

BOEM! BOEM! BOEM!
JE ZOU ZEGGEN DAT ER NIEMAND THUIS WAS...

WIE MOETEN JULLIE HEBBEN?
AMERIX.

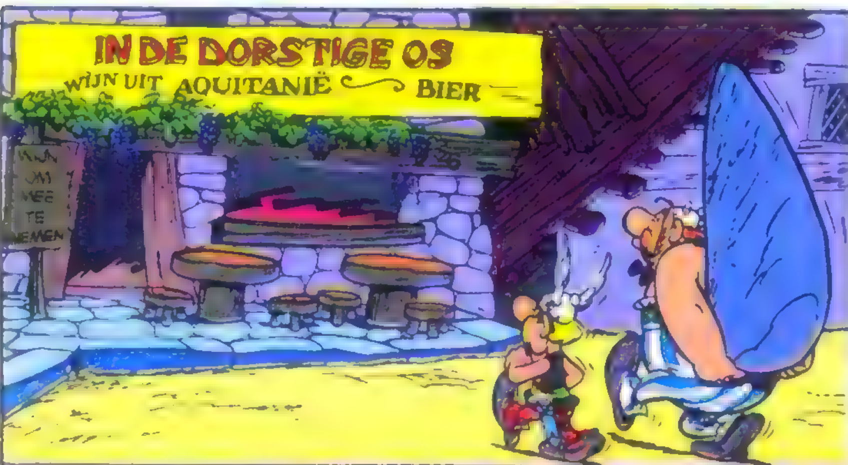

DIE WOONT HIER NIET MEER EN ALS IK JULLIE EEN GOEDE RAAD MAG GEVEN. VER-DWIJN HIER!

WAM!
?

KOM WE RAM-MEN DE DEUR IN.
PAS OP, EEN ROMEIN-SE PATROUILLE.

WIJ KOMEN HIER VOOR EEN SNOEIMES EN NIET OM IN MOEILIJKHEDEN TE RAKEN!

LATEN WE HET DÁÁR NOG EENS PROBEREN...

IN DE DORSTIGE OS
WIJN UIT AQUITANIË
BIER
WIJN OM MEE TE NEMEN

WAT SJAL HET SJIJN, HEREN?
TWEE NAPPEN BIER MET EEN MOOIE KRAAG SCHUIM!

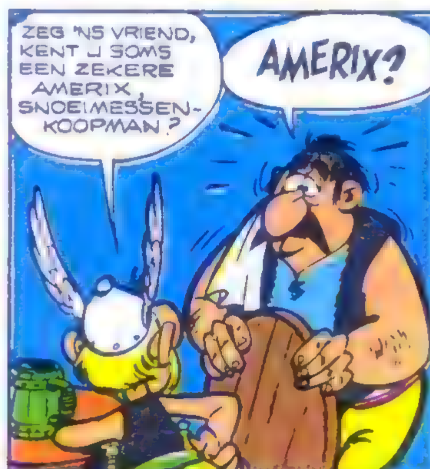
en het gouden snoeimes

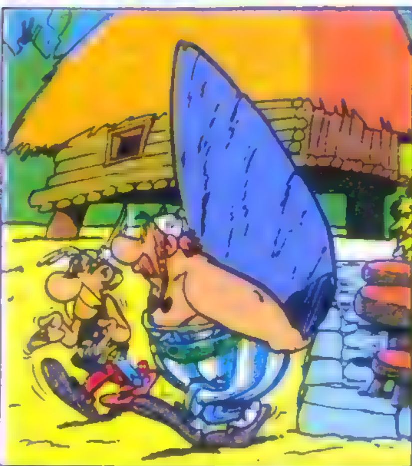

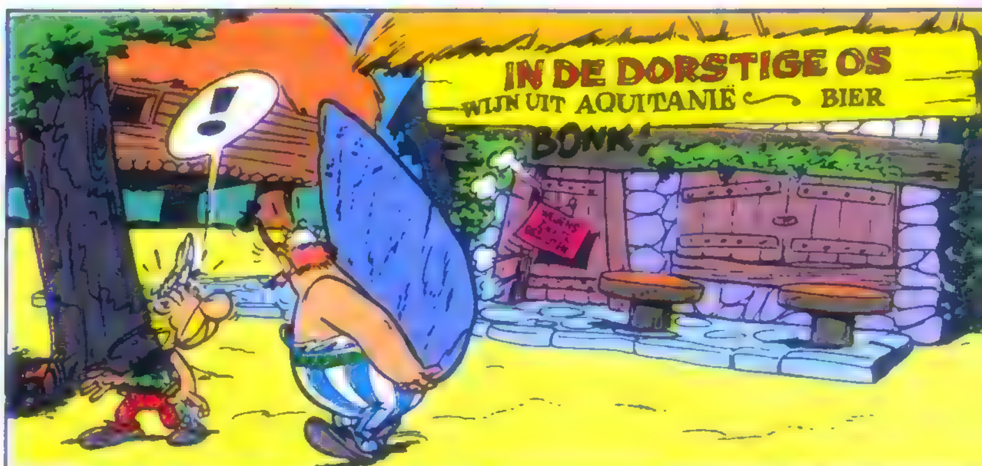

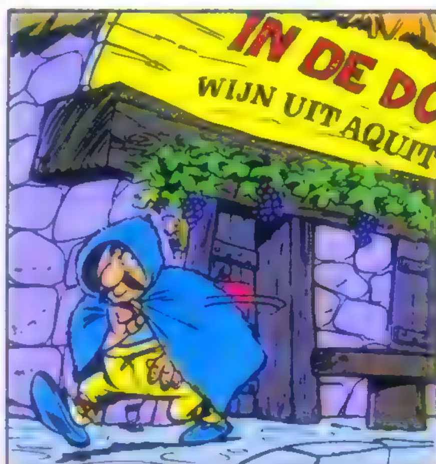

WORDT VERVOLGD

de Cartwrights in OOG om OOG

Joe Cartwright en Pa zijn vanuit een hinderlaag beschoten en Joe is blind ge-

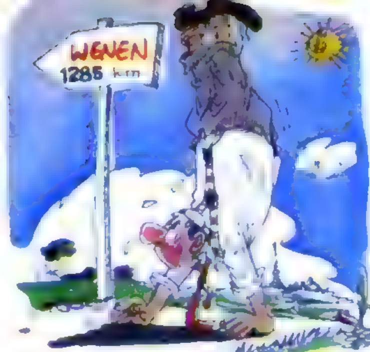

VREEMDE RECORDS

door BOB SPAAK

DE zomer nadert en daarmee de hoogtijdagen van de atletiek. De laatste jaren is het steeds zo geweest dat de recordregen zo omvangrijk was, dat je de grootste moeite had de vorderingen en ontwikkelingen bij te houden. Of het, in dit eerste na-Olympische jaar, in hetzelfde tempo door zal gaan, is natuurlijk niet te voorspellen, maar je snapt dat er altijd weer jongens en meisjes verlangend zijn het een of andere record te verbeteren. Er zijn (en het zal je verbazen) ook records waaraan geen mens denkt, waaraan blijkbaar geen mens ook iets wil doen. Hetgeen betekent dat een van jullie, Peppelingen, de kans zou kunnen hebben zich van zo'n record meester te maken.

Daar heb je bijv. in het Engelse dorpje **Olney** de pannekoekenrace, die voor het laatst gelopen is in de recordtijd van 1 min. en 5 sec. Dat gebeurde ruim drie jaar geleden (om precies te zijn op 6 maart 1962) en de man die het record houdt, heet Carol Vorley. Zul je zeggen: wat is dan wel een pannekoekenrace? Nou, heel eenvoudig een hardloopwedstrijd waarin je een koekepan vol pannekoeken moet vervoeren. Afstand ongeveer 380 meter. Ik mag aannemen dat je wel begrijpt dat de winnende loper mèt koekepan plus alle pannekoeken waarmee hij startte, aan de finish moet verschijnen.

Ik mag niet onvermeld laten dat die wedstrijd in Olney voor het eerst in het jaar 1455 gehouden is, ruim 500 jaar geleden dus. Ze gebruiken inmiddels wel andere pannekoeken...

Er zijn nog veel meer vreemde records. Je hebt mensen gehad die dagenlang boven in een paal bleven zitten of die uren en nog eens uren piano speelden.

Dansrecords zijn ook altijd erg aantrekkelijk geweest, hoewel zeer vermoeiend. Ik neem tenminste aan dat mevrouw Denny, een Nieuwzeelandse uit **Christchurch**, die honderd uur **twistte** (ja, je leest het goed, 100 uur!), na deze prestatie geen **pap** meer kon zeggen en zeer langdurig in bed is gebleven. Persoonlijk zou ik na zo'n recordverbetering zonder enige twijfel een nieuw wereldrecord vestigen: het absolute record langslapen.

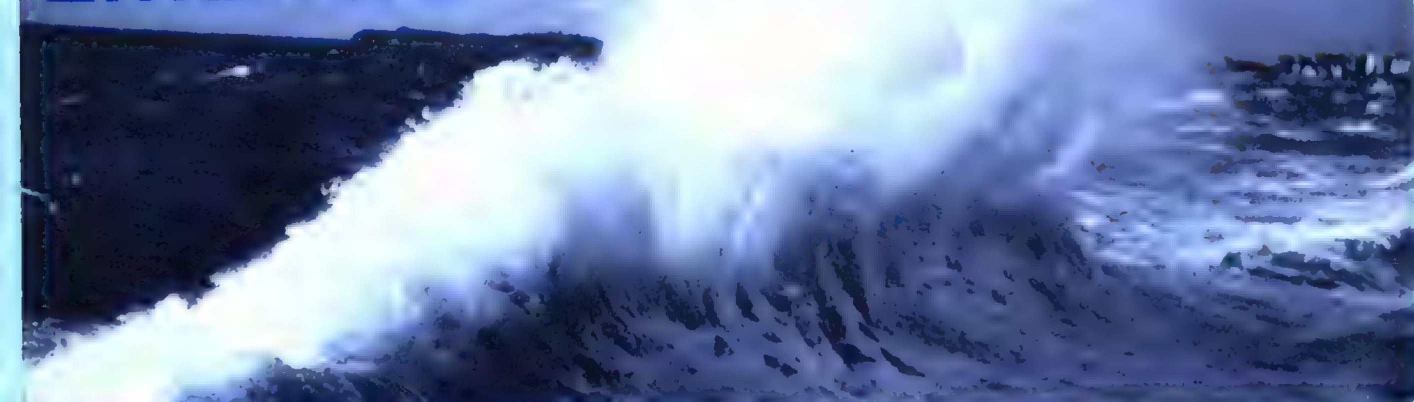
Jongens, wat hebben mensen toch vreemde dingen gedaan! Wie haalt het in zijn hoofd een uur op zijn handen te staan? Ik in ieder geval niet, maar er was eens een meneer die Husinger heette en die dagelijks tien uur op z'n handen liep. Waarheen? Van Parijs naar Wenen, 55 dagen lang, iedere dag tien uur ondersteboven. Snel ging het niet, maar hij kwam er en was trots. En de mensen die hem kwamen feliciteren, gaf hij, voor de verandering, eens een voet, neem ik aan.

Je ziet, jongens, er is keus genoeg. Je kunt nog allerlei records verbeteren en ...uitdenken. Nee, ik help je er niet bij. Wat mij betreft hoeft het ook helemaal niet. Ik zie liever iemand op een smakelijke manier pannekoeken eten, dan bijna 400 meter met een panvol rennen.

Maar mocht je willen, je weet waar je moet zijn, in Olney in Engeland.

LUCTOR ET EMERGO

IK worstel en kom boven... Niet voor niets staat deze spreuk in het wapen van Zeeland, want al eeuwenlang voeren de bewoners van onze „eilanden-provincie" een harde strijd tegen de zee: bij stukjes en beetjes is er land op het water veroverd... en teruggenomen... en weer hèroverd. Kilometers lange duinenrijen werden versterkt, dammen opgeworpen en dijken gebouwd, om het nieuwe land, dat grotendeels beneden de zeespiegel lag, tegen het brute geweld van de natuur te beschermen.

En toch sloeg het water genadeloos toe: in 1953 veroorzaakte een springvloed de grootste watersnoodramp sinds 1421; 2000 mensen verloren het leven en de materiële schade bedroeg miljoenen guldens... Toen heeft men het Deltaplan ontworpen, een fantastisch project, dat over een periode van 25 jaar alles zal vergen van het wetenschappelijk en technisch vernuft van heel Nederland; van heel waterbouwkundig Nederland, dat zowel in binnen- als buitenland bij vele waterstaatkundige werken de nodige ervaring heeft opgedaan. Woorden schieten tekort om de machtige bouwwerken te beschrijven die de zeearmen voorgoed gaan afsluiten. Het is iets groots wat ons kleine landje hier in Zeeland presteert! Zeeland, dat nu uit zijn isolement verlost zal zijn door de verbinding met het vaste land. Een volk dat leeft, bouwt aan zijn toekomst ...en dàt ons volk leeft, wordt wel overduidelijk bewezen in het zuidwestelijke deel van Nederland, waar aan een nieuwe, veilige en rijke toekomst wordt gewerkt!

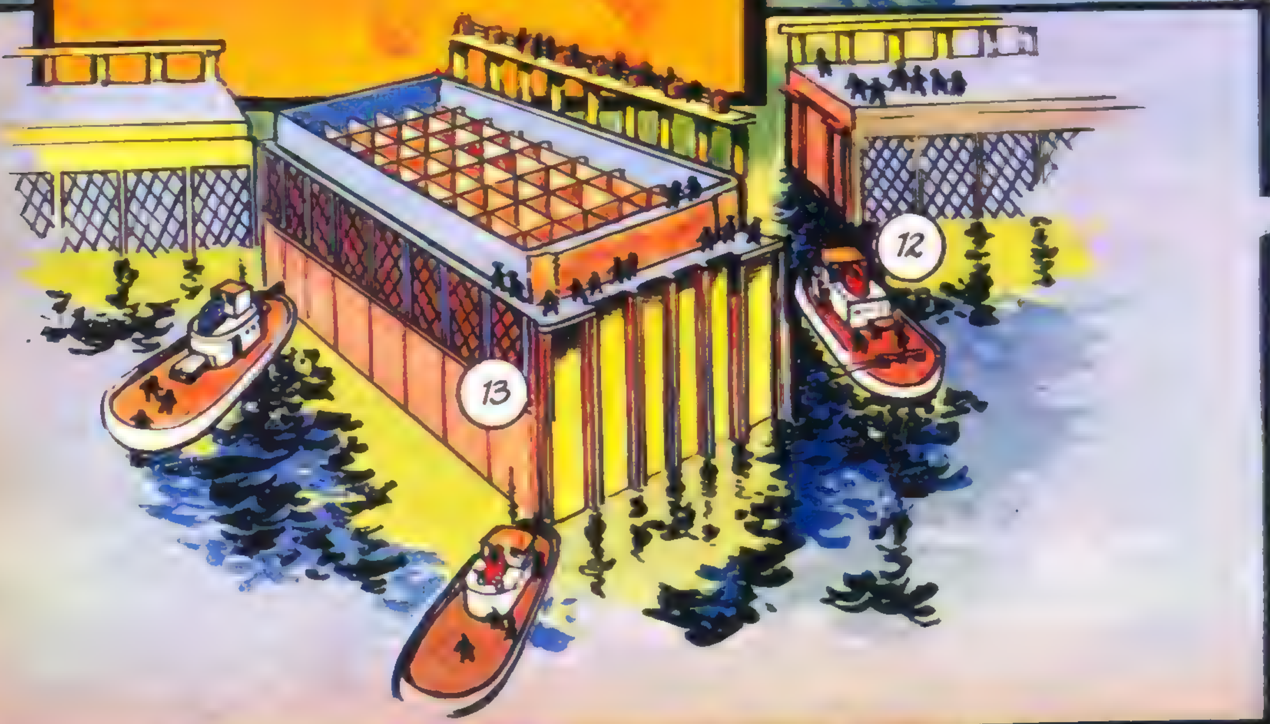

DE DELTA

VERKLARING VAN DE CIJFERS

1. Afsluiting van het Veerse Gat. 2. Afsluiting van de Ooster-Schelde. 3. Afsluiting van het Brouwershavense Gat. 4. Sluizencomplex aan het Haringvliet. 5. Aquaduct onder de Oude Maas. 6. Driesprongbrug bij Numansdorp. 7. Dam over de Grevelingen. 8. Vijf kilometer lange brug over de Ooster-Schelde. 9. Beweegbare stormvloedkering bij Krimpen aan de IJsel. 10. Benelux-tunnel onder de Waterweg bij Vlaardingen. 11. Detail van het Sluizencomplex aan het Haringvliet. 12. De wijze waarop het Veerse Gat door middel van speciale caissons werd afgesloten. 13. Doorlaatcaisson. 14. Deel van de brug over de Ooster-Schelde. 15. Rotterdam. 16. Brielle. 17. Hoek van Holland. 18. Dirksland. 19. Brouwershaven. 20. Haamstede. 21. St.-Annaland. 22. Tholen. 23. Het Volkerak. 24. De Roompot, nu nog een woelig water, over enige tijd een prachtige gelegenheid voor het beoefenen van de watersport. 25. Zierikzee. 26. De oude oeverbinding van het veer. 27. Ooster-Schelde. 28. Kortgene. 29. Het Veerse Meer. 30. Veere, evenals Kortgene in korte tijd van vissersplaatsje uitgegroeid tot druk toeristencentrum. 31. Middelburg. 32. Vlissingen. 33. Goes. 34. Sloehaven. 35. Hont of Wester-Schelde. 36. Breskens.

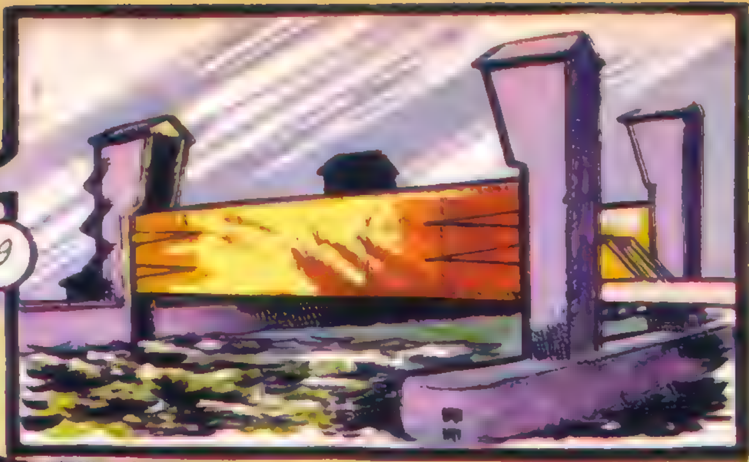

WERKEN

15

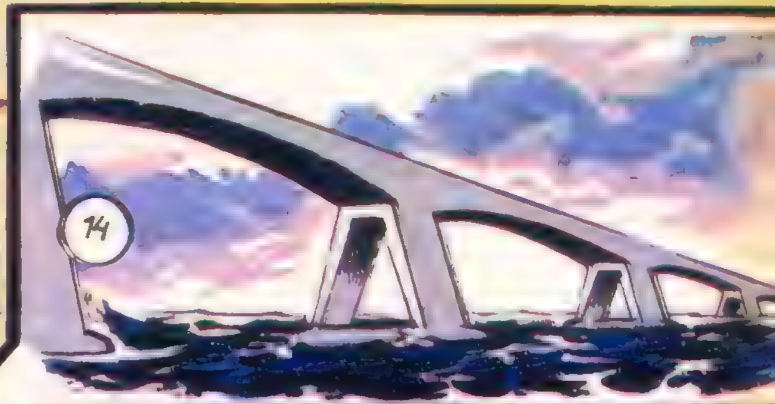

9

6

18

23

7

22

19

25

21

26

24

8

27

28

33

1

29

30

31

34

32

35

36

UITVOERING VAN HET DELTAPLAN

Op 21 februari 1953, drie weken nadat ons land getroffen werd door de grootste watersnoodramp sinds 1421, heeft de Regering een speciale Commissie in het leven geroepen. Deze had tot taak te bestuderen welke maatregelen er getroffen konden worden om in de toekomst onze kustgebieden voor een nieuwe ramp te behoeden. Nog geen jaar later kwam deze Commissie met het Deltaplan: een voorstel tot afsluiting van vier grote zeearmen in zuidwestelijk Nederland en het bouwen van nog drie kleine dammen. In een periode van 25 jaar, 1953-1978, moet dit miljardenplan uitgevoerd worden. Tot op heden zijn de volgende projecten met succes voltooid: Afsluiting van het Veerse Gat (1) en de dam tussen Noord- en Zuid-Beveland, waardoor het Veerse Meer is ontstaan. De driesprongbrug bij Numansdorp (6), voor 2/3 deel; de verbinding met Brabant zal begin 1967 tot stand komen. Een beweegbare stormvloedkering bij Krimpen aan de IJsel (9). De Grevelingendam is klaar en de afsluiting van het Haringvliet zal over enkele jaren voltooid zijn. Het Brouwershavense Gat is gepland in 1970 en tot slot zal de afsluiting van de Oosterschelde in 1978 gereed zijn. De brug van Noord-Beveland naar Duiveland wordt op particulier initiatief gebouwd en is volgend jaar klaar

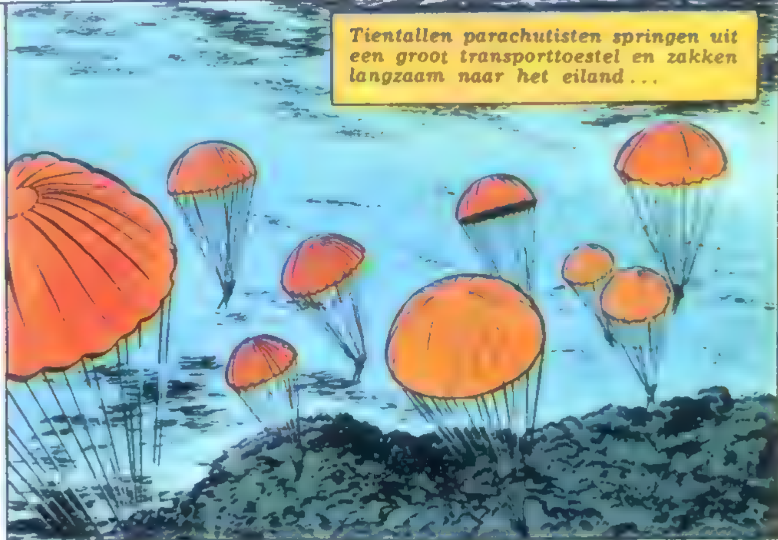
ALBERT WEINBERG

Dan Cooper en zijn vader worden nog net op tijd gered uit de klauwen van een gevaarlijke spionnenbende Australische jachttoestellen duiken naar de geheime basis van de „Groene Schorpioen".

HET GEHEIM van

DAN COOPER

. . . Misschien is het je al bekend dat andere para's en jachtvliegtuigen naar het eiland zijn gevlogen om jullie te helpen. Ik hoop dat ze het spionagenet van de „Groene Schorpioen" onschadelijk kunnen maken . . .

Je brief heb ik op het afgesproken uur opengemaakt; toen begreep ik meteen waarom je met 't prototype gevlucht bent . . .

. . Je verdient twee weken gevangenisstraf en mijn felicitaties. Ik zal blij zijn als ik jullie alle twee weer gezond en wel zie. De „Verkenner" is dan hopelijk in veiligheid...! Williams.

Die beste, goeie Williams! Hij is natuurlijk geweldig onder de indruk geweest toen ik vluchtte. Maar ik had geen keuze. Ik moest alles helemaal alleen opknappen om uw leven niet in gevaar te brengen . . . Hulp hadden we later pas nodig . . .

Je denkt alleen maar aan mij, Dan. Je vergeet dat ik mijn beste ingenieurs verloren heb... Het is allemaal de schuld van Baxter, die verrader! Het is inderdaad zo gegaan als jij gedacht had...

Hij vroeg me met het prototype op het atol te blijven. Natuurlijk zou hij me gezelschap houden. Hij verzon daarvoor een goede uitvlucht... Mijn ingenieurs vertrokken en toen liet Baxter zijn ware gezicht zien. Ik werd naar 'n jacht gebracht en later hierheen . . .

Die schurk. Vroeg of laat zal hij voor zijn misdaden boeten!

Zijn helpers of zijn chefs zullen ons wel weten te vertellen waar hij zich verborgen houdt.

Niet lang daarna . . .
Yes, sir! Baxter is dood. Hij verdween met drie chefs van het spionagenet tijdens een poging de volle zee te bereiken, waar een duikboot hen opwachtte. Die onderzeeër kon in de internationale wateren ontsnappen. Baxter en zijn bendeleden vonden de dood in de golven . . .

U ziet het, vader. Baxter heeft zijn verdiende loon gekregen!

Ik hoop maar dat het gevaarlijke spionagenet meteen opgeruimd is, want ons werk is nog niet klaar.

Bijna vader! De „Verkenner" heeft de afweer rondom Woomera weten te misleiden en is aan zijn achtervolgers ontsnapt . . .

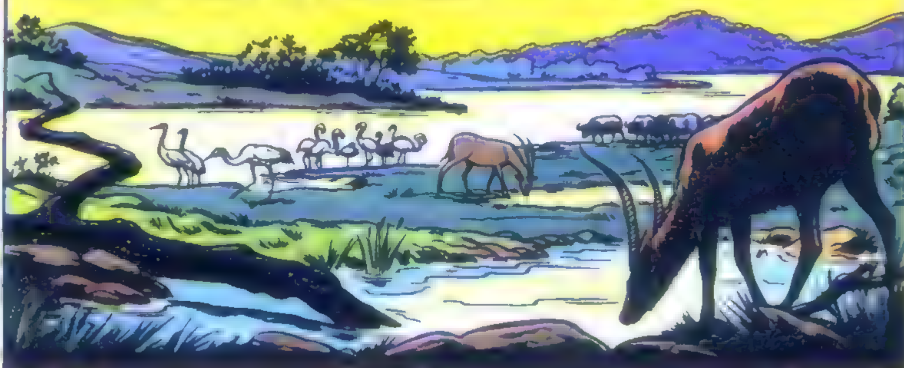

. . . het is een buitengewoon goed verkenningsvliegtuig. Dat heb ik ondervonden! En de omstandigheden waaronder ik vloog . . . waren bepaald niet gunstig. Ik zou eigenlijk niet meer aan die verschrikkelijke uren willen denken . . .

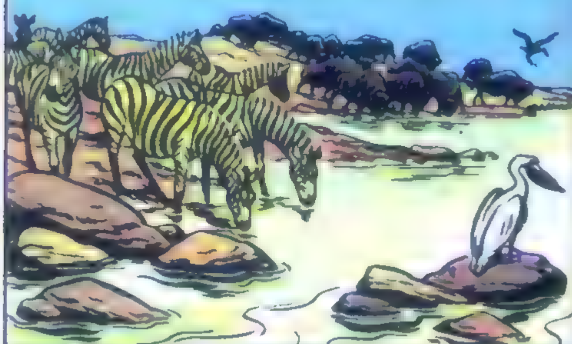

Al je moeite is niet voor niets geweest, Dan. Jouw gevaarlijke werk werd beloond. Je hebt een grote overwinning behaald!
EINDE

DE WILDE

'N VERHAAL UIT DE OERTIJD

...VINDEN ONS IN
MIDDEN ...UROP...
MEER ...
100 000 J..R
GELEDEN

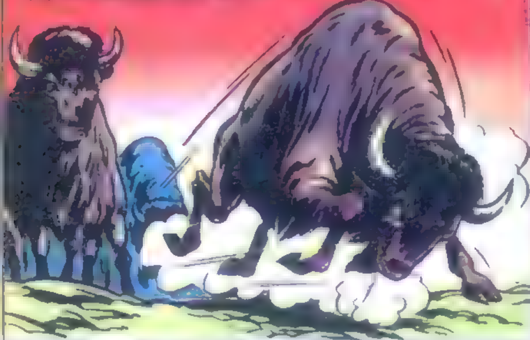

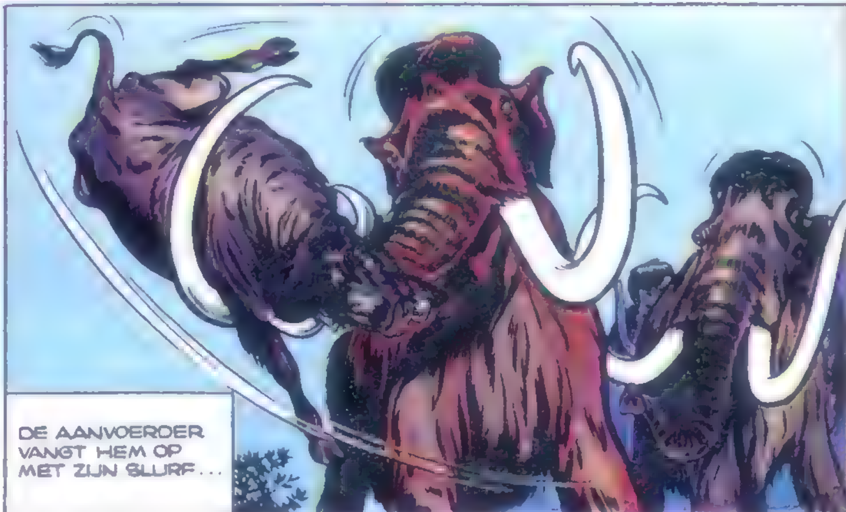

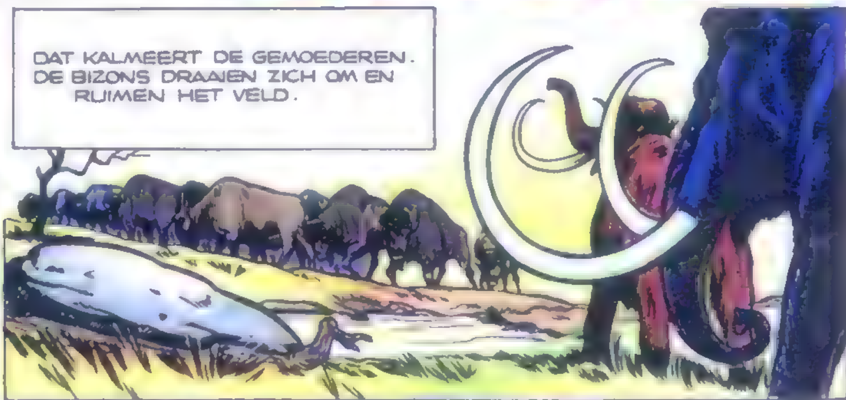
HORDE

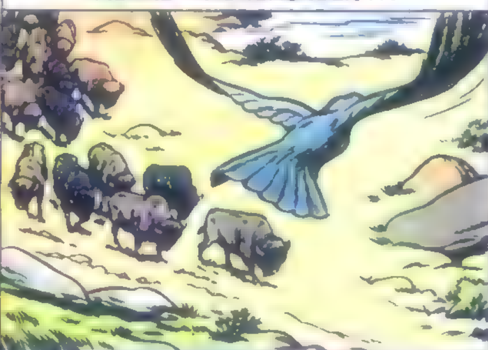

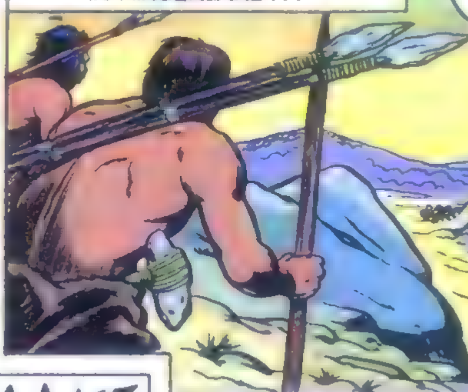

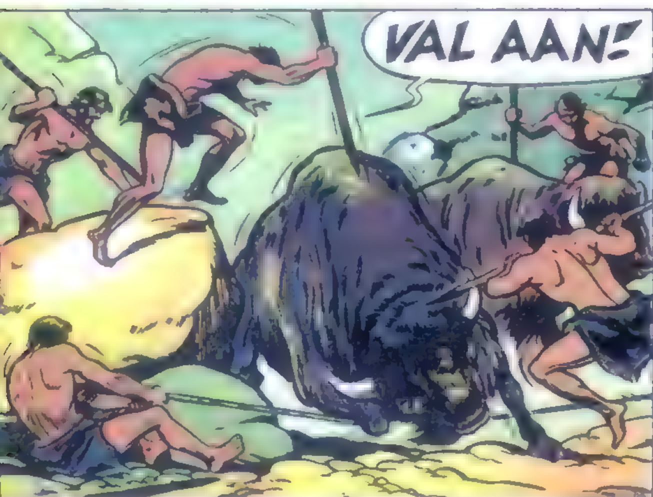

WORDT VERVOLGD

De Goudzoeker van MEMPHIS-CITY

Arendsoog en Witte Veder in een speciaal voor Pep geschreven verhaal

DOOR P. NOWEE

WAT VOORAFGING

De oude Thomas Paton heeft een rijke goudader ontdekt, maar nu wil een stelletje boeven hem zijn geheim ontfutselen. Gelukkig voor Paton nemen Arendsoog en Witte Veder het voor hem op. Witte Veder schaduwt een van de schurken, maar wordt ontdekt. Ze schieten op hem en hij wordt getroffen...

TIEN seconden zweefde Witte Veder op de rand van bewusteloosheid. Het was een vreemde gewaarwording. Hij hoorde de schoten knallen, zag de maan laag boven het landschap hangen en rook de scherpe geur van het prairiegras, maar het was net of hij dit allemaal van een afstand waarnam, alsof zijn hersens niet in staat waren de indrukken te verwerken. Toen, plotseling, van het ene moment op het andere kon onze vriend weer helder denken. Hij hoorde de stemmen van de schurken.

„Hij moet hier ergens liggen," riep Mormon naar de anderen. „Ik zag hem vallen."

Witte Veder probeerde zich te bewegen en vreemd genoeg lukte dit ook. Voorzichtig trok hij zijn benen op... Toen bewoog hij zijn armen langzaam op en neer... Het deed geen pijn! Centimeter voor centimeter bracht hij daarna zijn hoofd omhoog. Een venijnige pijnscheut trok van zijn voorhoofd naar zijn kruin... De Indiaan bracht zijn hand naar zijn hoofd. Bij de haargrens zat een reusachtige buil! Plotseling begreep hij het. Hij was helemaal niet getroffen door de kogels van de schurken! In de ren voor zijn leven was hij gevallen en met zijn hoofd ergens tegenaan geslagen. Ja, zie je wel, vlakbij zijn hoofd stak een stevige boomstronk boven de grond uit!

De schurken waren intussen angstig dicht genaderd. „Hij moet hier in de buurt zijn," klonk een stem op nauwelijks twintig pas afstand van de Indiaan. „Zoeken mannen! Hij kan niet in rook zijn opgegaan..."

Witte Veder wachtte nu geen seconde meer. De heuvel met de reddende begroeiing lag recht voor hem... Als een slang gleed hij over de grond.

„Hé...! Hier heeft hij gelegen!" schreeuwde plotseling een van de kerels. De andere drie kwamen snel naderbij. „Kijk het gras is helemaal plat gedrukt..."

„Hij is die kant opgegaan," constateerde Elkton, terwijl hij naar het spoor wees in het prairiegras dat zich nog niet helemaal had opgericht.

Zo snel als de duisternis het toestond volgden de mannen het spoor...

Witte Veder had intussen de voet van de heuvel bereikt. De schurken liepen hun achterstand snel in... De Indiaan kwam overeind en in gebogen houding rende hij tussen de struiken door de heuvel op.

De mannen begonnen aan de beklimming van de heuvel. Met veel lawaai van brekende takken kwamen ze naar boven.

Witte Veder kroop onder een struik en wachtte... Pas toen de kerels zo dichtbij waren, dat hij hun hijgende ademhaling kon horen, kwam hij in actie. Volkomen geruisloos gleed hij over de grond de helling weer af. Hij wist dat hij zo de minste kans had ontdekt te worden. De schurken waren er natuurlijk vast van overtuigd dat hij nog steeds op weg was naar de top van de heuvel! Vlak naast hem hoorde hij het zware steunen van Elkton... Razendsnel schoot hij onder een struik. Hij hield de adem in en bewoog zich niet... Toen de man hem zonder hem te hebben opgemerkt gepasseerd was, slaakte Witte Veder een nauwelijks hoorbare zucht van verlichting. Toen trok hij in een grote boog om de gevaarlijke heuvel heen en aanvaardde de terugweg.

„Waar heb jij in vredesnaam gezeten?!" riep Arendsoog opgelucht uit toen zijn vriend ongeveer drie kwartier later de hotelkamer binnenkwam.

In zijn gebroken Engels vertelde Witte Veder wat hem was overkomen. „Mij hebben zeer erg veel haast gemaakt om te komen hier," besloot hij.

„Dus er zit een hele bende achter die kaart van mij aan," mompelde Thomas Paton, die steeds onrustiger was geworden.

„Ik ben bang dat ze je niet meer met rust zullen laten, Paton," verbrak Arendsoog zijn stilzwijgen. „We waren van plan morgen de sheriff te waarschuwen en hem de inbreker van vannacht te laten arresteren. Die kerels zullen zich nu ongetwijfeld zo gauw mogelijk van de zadeltassen en hun inhoud ontdoen. Dat kun je op je vingers natellen! Ze weten dat ze bij het doorzoeken van de tassen bespioneerd zijn..."

„Maar wat kunnen we dan wèl doen?" riep Paton uit, die vond dat hij van al dit praten niets wijzer werd.

„Allereerst moet je morgen het terrein waar je het goud gevonden hebt, op je naam laten schrijven. Zoals je weet, krijg je dan een officieel papier, waarop precies aangegeven staat welk gebied van jou is. Dat formulier is voor die schurken evenveel waard als het kaartje dat je zelf hebt getekend. We moeten het natuurlijk in de kluis van de bank kunnen deponeren, maar je weet dan van tevoren dat morgen de hele stad weet dat Thomas Paton een stuk grond op zijn naam heeft laten zetten. Iedereen begrijpt dan tevens dat Thomas Paton goud gevonden heeft...! Het is niet moeilijk te raden wat er dan gaat gebeuren als je de stad verlaat..."

Thomas Paton knikte somber. „Dan krijg ik een hele horde gelukszoekers achter mij aan."

„Juist! En dus... moeten we er in de eerste plaats voor zorgen dat niemand weet dat je een claim hebt. Het is echter ook te gevaarlijk om het papier bij je te houden."

„Dat wil zeggen dat ik het ergens moet verbergen," meende Paton. „Maar veronderstel eens dat iemand anders die bergplaats ontdekt..."

Arendsoog glimlachte geheimzinnig. „Er is een plaats waar niemand naar de papieren zal zoeken... En zelfs al zou iemand ernaar zoeken en ze vinden, dan kan hij er nog niet aankomen..."

„Kun je iets duidelijker zijn?"

Arendsoog ging verzitten en draaide een sigaret. „Het is doodeenvoudig. Luister maar! Over een paar uur, als het kantoor open is, laat je je claim inschrijven. Zodra je het formulier hebt, doe je het in een envelop. Ik ben hier niet bekend, maar jij kent ongetwijfeld wel een stadje in de omgeving van Memphis-City."

„Larkhill ligt acht mijl ten westen van Memphis-City," antwoordde Paton, die er nog steeds niets van begreep.

„Goed, je schrijft op de envelop: aan Thomas Paton, poste restante, Larkhill!" vervolgde Arendsoog. „Dat wil zeggen dat de brief op het kantoor van Larkhill blijft liggen tot hij door jóú wordt afgehaald... Niemand anders kan hem opvragen. Deze bergplaats is bijna even veilig als de kluis van de Nationale Bank en bovendien wordt er niet over gesproken!"

„Ik weet geen andere oplossing," zei Paton gelaten. In zijn woorden klonk echter duidelijk door dat hij de oplossing die Arendsoog voorstelde, maar zo vond! „Maar hoe lang moet het formulier op het kantoor in Larkhill blijven liggen?" wilde hij nog weten.

„Tot die kerels achter slot en grendel zitten," antwoordde Arendsoog nuchter. „Maar je weet het... Als we ze willen laten arresteren, zullen we over bewijzen moeten beschikken! En die bewijzen hebben we niet... nòg niet...! En nu gaan we nog een paar uurtjes slapen," maakte hij een einde aan het gesprek. „Het wordt morgen een drukke dag."

„Er klopt niets van jouw theorie, Mormon," zei Elkton, nadat hij de zadeltassen voor de zoveelste maal grondig had doorzocht. „Die tassen hebben geen geheime bergplaats... Bockman, gooi ze maar bij de andere rommel."

Bockman pakte de zadeltassen aan en verliet de kamer. Achter het ranchgebouw hadden de kerels een diepe kuil gegraven. Op de bodem lagen

reeds de armzalige eigendommen van Thomas Paton. Bockman liet de zadeltassen vallen, pakte een schop en gooide de kuil dicht. Met een tevreden glimlach op zijn gezicht liep hij dan weer terug naar de ranch. In het woonvertrek was het gesprek, na Elktons woorden, blijven steken. Op het moment dat Bockman binnenkwam, sprong Mormon overeind. „Ik heb het!" brulde hij opgetogen.

Elkton, de leider van het gezelschap, keek hem ongelovig aan. „Wat heb je?"

Mormon ging weer zitten. „Kijk eens," begon hij gejaagd. „Er blijven maar twee mogelijkheden over. Paton had een beetje te veel gedronken toen hij mij vertelde dat hij iets bijzonders in zijn zadeltassen had. Kennelijk sprak hij de waarheid, want nauwelijks een uur nadat ik geprobeerd had om een kijkje te nemen in de tassen, kwam hij ze ophalen en bracht ze naar het hotel. Waarom zou hij dat gedaan hebben als er niets bijzonders in zat? En nu komt het...! Toen Paton de tassen naar het hotel bracht, zaten de papieren — ik ben er nog steeds van overtuigd dat hij dat bedoelde! — wèl in de tas of... ze zaten er niét in..."

„Knap geredeneerd hoor," smaalde Leffer.

„Wacht even! Laat me uitpraten," vervolgde Mormon onverstoorbaar. „Toen ik de zadeltassen uit het hotel haalde, zaten er geen papieren in. Dus Paton heeft ze eruit gehaald voor hij ging slapen. Of..." Hij zweeg even en genoot van de nieuwsgierige blikken van de anderen. „Of iemand anders heeft ze eruit gehaald vóór Paton de tassen ophaalde!"

„Iemand anders?! En je hebt ons verteld dat je de stalhouderij na je eerste mislukte poging geen seconde uit het oog verloren hebt. Je hebt ook verteld dat er na die twee vreemdelingen geen nieuwe klanten meer zijn geweest," antwoordde Elkton. „Wie zou de papieren dan hebben kunnen stelen...? Nee, ik hel over naar de mening dat Paton deze brokken steen bedoelde."

„Ik dacht dat we het daar over eens waren!" snauwde Mormon. „Die stukken steen bewijzen mijn theorie dat hij inderdaad goud gevonden heeft. Paton weet drommels goed wat hij in zo'n geval moet doen: het land afpalen, een schets maken van het terrein waarop de ligging aangegeven staat, en vervolgens moet hij zijn claim laten inschrijven. Om die schets gaat het mij echter. Die moet èrgens zijn."

„En dus moeten we Paton hebben," concludeerde Elkton nuchter.

„Je vergeet iemand," antwoordde Mormon kort. „Er is iemand die de papieren uit de zadeltassen kan hebben gehaald zonder dat ik het gezien heb... De staljongen!" Hij keek zijn vrienden triomfantelijk aan. „Die knaap zal zich ongetwijfeld hebben afgevraagd waarom ik een kijkje in Patons zadeltassen wilde nemen. Wie geeft mij de verzekering dat hij ze later zelf niet heeft doorzocht?"

Er viel een doodse stilte nadat hij uitgesproken was.

„O.K.," knikte Elkton na enige tijd. „Ik moet toegeven dat er iets in je redenering zit. Je maakt het overigens niet eenvoudiger."

„Waarom maken we ons druk over die staljongen," meende Leffer. „We ontvoeren Paton, meer niet. Wat kan het mij schelen of hij de kaart wel of niet heeft. Als hij in onze macht is, krijgen we hem echt wel aan het spreken..."

„Vergis je niet in Paton," waarschuwde Elkton. „Die krijg je niet aan het praten! Nee, Mormon heeft gelijk. We zullen zowel Paton als die staljongen moeten ontvoeren... Ik geloof dat ik wel weet hoe we dat kunnen klaarspelen..."

Vrolijk fluitend liep Den, de staljongen, naar zijn werk. De zon kwam nog maar net boven de huizen uit en het was bepaald fris. Toen onze jonge vriend bij de stalhouderij kwam, haalde hij met een gewichtig gebaar een sleutel uit zijn broekzak en opende de deur. Het was toch maar fijn als de baas je zo vertrouwde, dat hij je zelfs de sleutel gaf!

„Morgen jongens," groette hij de paarden die slaperig in de boxen stonden. „Ik kom zo bij jullie, hoor. Eerst even de baas wakker maken." Toen kreeg hij de schrik van zijn leven...

„Laat de baas nog maar even slapen," klonk een zachte stem achter hem.

Hij draaide zich met een ruk om. Bij de deur stond de man met de snor. In zijn rechterhand lag een revolver, waarvan de loop kleine cirkeltjes beschreef in de lucht...

VOLGENDE WEEK:
Den laat niet met zich sollen!

EEN AVONTUUR VAN SPAGHETTI

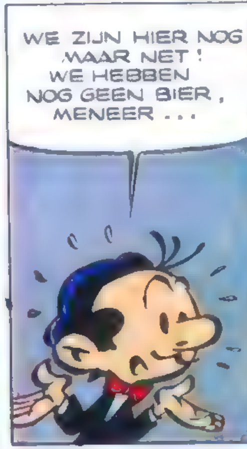

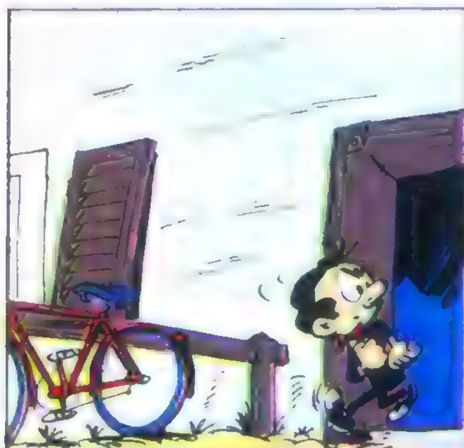

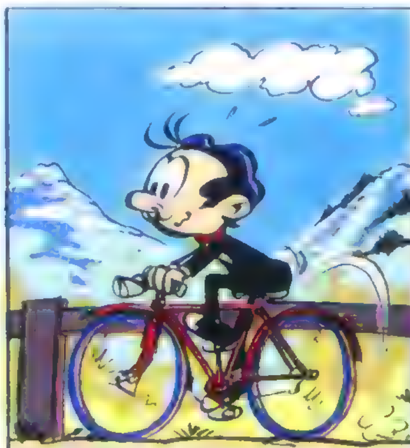

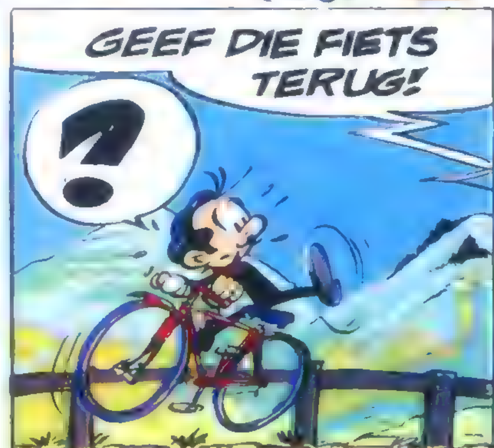
goud in de wielen

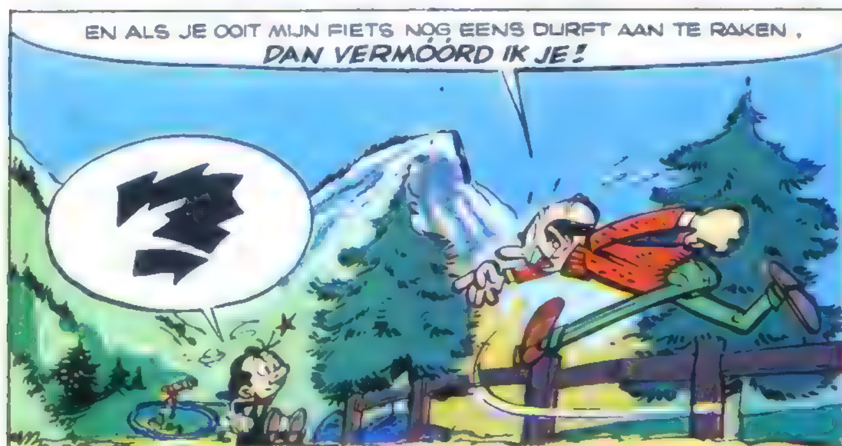

Spaghetti en Prosjoetto zijn de ongelukkige bezitters geworden van een café in de bergen. Ze zijn nog maar net aangekomen, na een vermoeiende reis, en maken nu de inventaris op . . . .

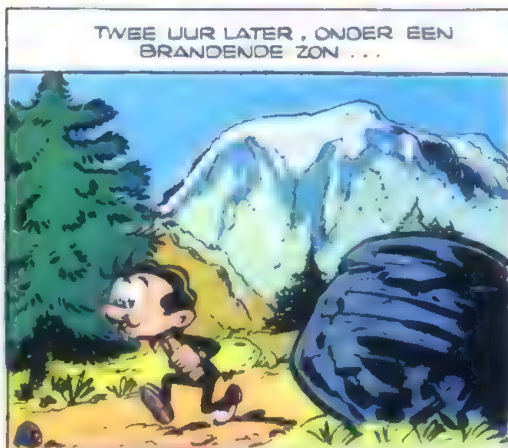

WORDT VERVOLGD

OPPEPPERTJES

De zangeres Caterina Valente heeft de zo begeerde „Fame Award" gewonnen, de tv-oscar van 1800 Amerikaanse tv-critici, die jaarlijks de beste tv-artiest bekronen. Het is de eerste keer dat een Europese ster deze onderscheiding heeft gekregen. Een dergelijke prijs ontvingen al eerder: Dinah Shore, Danny Kaye en Andy Williams.

*

Op 15 augustus aanstaande zal de derde rondreis van de Beatles in Amerika beginnen. Zij zullen optreden in negen grote steden. Men schat dat de vier kevers van deze trip ongeveer een miljoen dollar zullen overhouden.

*

Hans-Jürgen Bäumler, die een paar jaar geleden nog met Marika Kilius een wereldberoemd schaatsduo vormde (ze werden zelfs wereldkampioen), begint als zanger hoe langer hoe meer op te vallen. Zijn platen „Wunderschönes Mädchen" en „Mein Herz ist allein" bijvoorbeeld werden regelrechte tophits. Sinds kort is Hans-Jürgen echter ook disc-jockey. Eens in de week verzorgt hij een tienerprogramma voor radio Luxemburg.

*

Paul Anka is boos. In Amerika wordt namelijk zijn eerste film, die in 1958 werd gemaakt, weer vertoond. Sindsdien heeft Paul echter zijn neus wat laten bijwerken, het vet uit zijn kin laten verwijderen en zijn oren dichter bij zijn hoofd laten zetten. Het is dus begrijpelijk dat Paul liever niets meer te maken wil hebben met de Anka van vóór deze chirurgische ingrepen.

* * * * * *

MANUELA, EEN GROOT TALENT

HEBBEN jullie weleens van Doris Wegner gehoord? Nee, nog nooit? Zegt dan de naam Manuela jullie iets? Juist ja, dat is dat Duitse zangeresje dat nu al maandenlang regelmatig aan de top van de hitparade van onze oosterburen staat. Nu, de artiestennaam van Doris Wegner is Manuela. Zij begon haar carrière op 19-jarige leeftijd in Berlijn. Daarvóór stond ze de hele dag achter een werkbank en soldeerde aan de lopende band condensatoren. Enfin, na haar start in de Berlijnse amusementswereld steeg haar ster met een formidabele snelheid. Haar eerste plaatje „Schuld war nur der Bossa Nova" werd bijvoorbeeld een half miljoen maal verkocht. Momenteel heeft zij een eigen orkest, een eigen geluidstechnicus, een eigen kleedster en kapster en een eigen financieel adviseur.
En dat voor een zangeresje van nauwelijks 21 jaar!

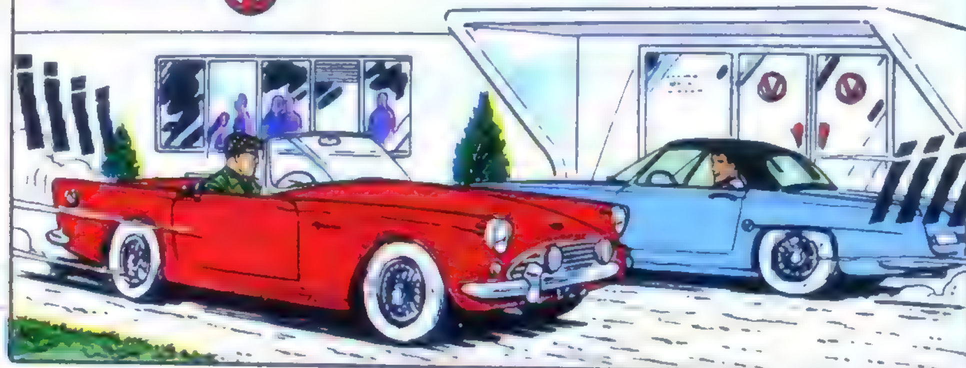

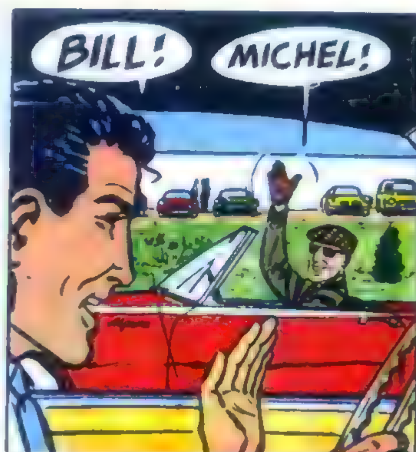
THE SPARKLINGS

HET was warm en rokerig in de wat kleine zaal van Marcel aan het Amsterdamse Rembrandtsplein. Op het podium stonden zes knapen, aangekondigd onder de naam The Sparklings, in de zaal zaten honderden tieners die de finale van de talentenjacht Phonogram/Marcel van nabij wilden meemaken. Nu, een half jaar later, zijn The Sparklings een veel gevraagde band voor feestavonden en tienershows. Want na hun succes bij Marcel — ze wonnen de eerste prijs — is er een wereld vol mogelijkheden voor hen opengegaan. Op de foto hiernaast zie je de (staatsie)foto van de band. Op de voorste rij staan van rechts: naar links Roel van Ark (drummer), Ben Kramer (zanger en leider), Gerry Belmer (organist); daarachter van rechts: naar links Ton Vos (slag-gitarist), Wim Timmer (solo-gitarist) en Douwe van de Zee (bas-gitarist).

HET VERRAAD VAN STEVE WARSON

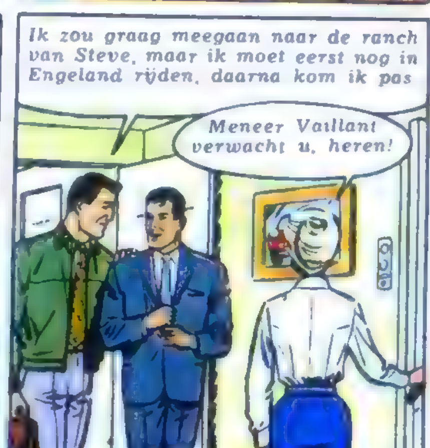
Michel Vaillant is in Amerika om daar in autoraces uit te komen

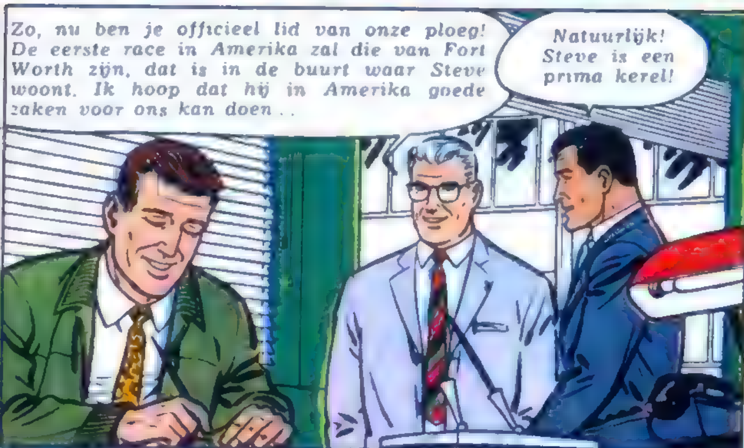

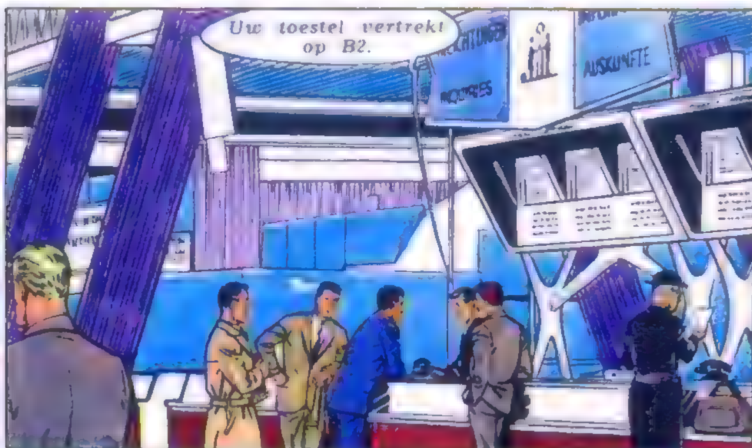

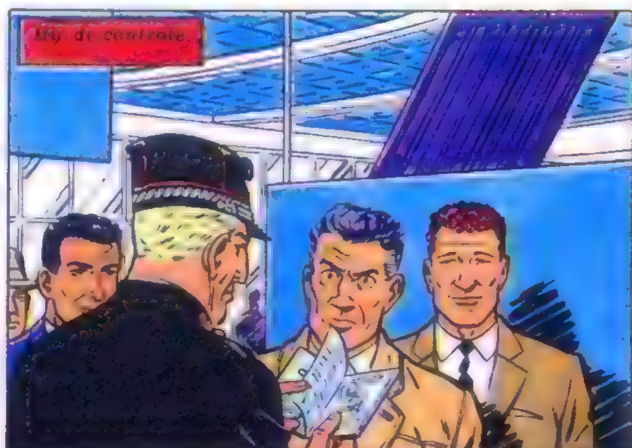

HET VERRAAD VAN

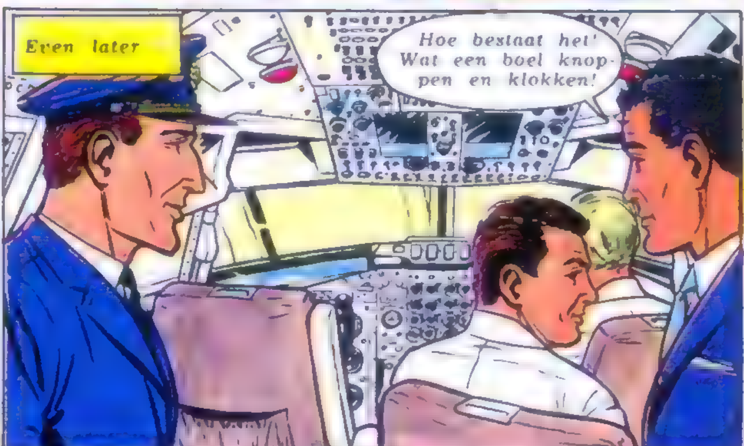

STEVE WARSON

WORDT VERVOLGD

LUCKY LUKE en BILLY

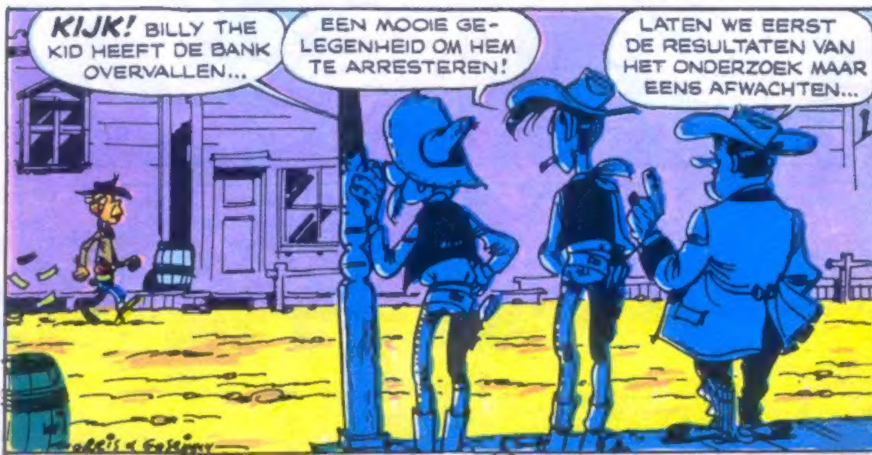

the Kid

Fort Weakling wordt onveilig gemaakt door Billy the Kid. Alle inwoners beven voor hem, maar dan roept de directeur van het dagblad de hulp van Lucky Luke in.

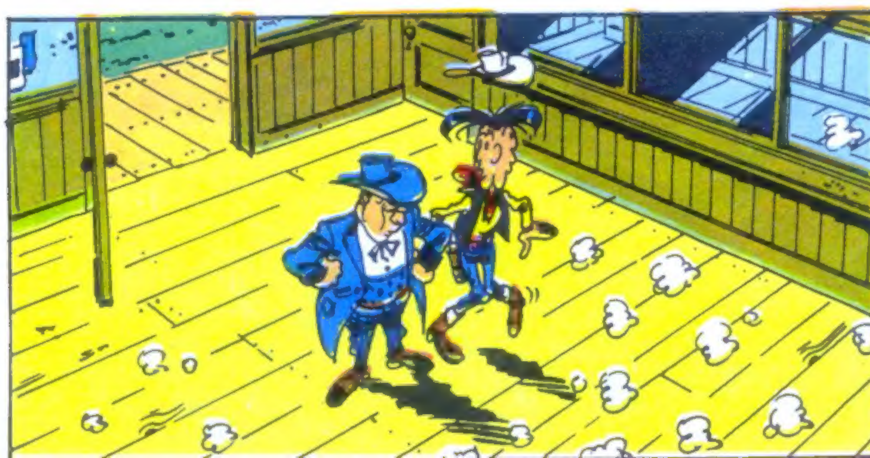

LUCKY LUKE en BILLY the Kid

PEP — Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z, Postbus 497. Telefoon 020-731361. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen ƒ 4,55 per 13 nummers. Giro 330021). Ned. Antillen en Suriname: ƒ 20,80 per jaar. Overig buitenland ƒ 28.— per jaar. Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.